DÜŞÜNCE

Kültür – Sanat - Edebiyat

Yıl: 2016 - 2017
Sayı: 5

İrem Nur DEMİR

HAYATA DAİR

Gülümsemek hayata,
Düne, bugüne ve yarına…
Bazen yakar yüreğimi,
Bahar rüzgarının savurduğu kokun.
Bazen döker gözyaşlarını
İliklerime kadar üşüten yokluğun.
Ve hayata dair bir hasret…

Dünde kaldı hayallerim,
Bugün ise özlemim.
Yarın bir kör kuyu…
Zaman bir değirmen
İçimi öğüten, parçalayan.
Sen ömrümün sebebi.
Hayata dair her şeyim.

Fatma İrem ESEN

SEN

Sonbaharsın sen.
Mevsimlerin mevsimi…
Ne yaz gibi kasıp kavuran
Ne de kış gibi üşüten.
Sert rüzgarınla bambaşkasın sen.

Aylardan eylülsün sen.
İçinde en güzel aşkları barındıran…
Güneş yüzlü bir yapraksın;
Kimse yokken günü aydınlatan,
Seher vaktinin ilk saatlerisin sen.

Çölde bir ağaçsın sen.
Gölgesiyle serinleten,
Belki de bir vahasın;
Ya da bir kitap,
Unutulmayan, eşsiz bir romansın sen.

Deniz olsan diyorum,
Uzaktan bakınca kimsenin görmediği.
İçinde mertliğin, yiğitliğin olduğu,
Cevherler taşıyan okyanus olurdun sen.
TÜRKİYE olurdu senin adın.

Ece ŞENGÜL

YAZMAK ÜZERİNE

Niçin yazarız? Neden yazmalıyız? Belki yüzyıllardır insanoğlunun kafasındaki sorular… İnsanlara yazarak bir şeyler anlatmaya çalışmak ve onların bizi anlamasını beklemek… Bence beyhude… Çok isteriz; ama imkansız olduğunu da biliriz. Bizi anlamaları kırmızı karın yağması gibi bir şey…

Yazmak, ruhun en derin yaralarının kapanmasıdır. Acımızı, hüznümüzü, öfkemizi, hayal kırıklıklarımızı, kayıplarımızı, kazandıklarımızı ve yalnızlığımızı… Kısaca hayata dair ne varsa yazmalıyız. Ruhumuzdaki derin çatlakları kapatmak, ruhumuzu iyileştirmek için yazmalıyız. Yazarken sakın diğer insanların ne düşündüğünü önemsemeyin, sizi anlamalarını da beklemeyin, siz içinizi dökün. İnanın ki yazmak kendi başına bir terapidir. Yazarken acır canınız, kanar ruhunuzdaki çatlaklar ya da mutlu eder bizi. Belki de sadece kağıt ve kalem anlar bizi. İyileştirir bizi ,itiraf edemediklerimizi yazdıkça. Söyletir kalem ve kağıt. Konuşmak istemez insan bazen, insanların anlayamayacağını bildiği için susar. Sizi bilmem; ama bence yazmak konuşmaktan daha güzeldir.

Kalem, kâğıt ve siz… Üçünüz arasında kalan yaşanmışlıklar, sırlar… Hayaller bile yazıldığında gerçeğe dönüşüverir. Ruhumuzun derinliklerini, acılarımızı, umutlarımızı ve saklı kalmış imkansızlıkları gösterir bize yazmak.

Alışmak zor şey, yazmak alıştığında vazgeçemeyeceklerin arasında yer alır. Yazarken fark edersiniz yaşamın güzelliklerini.

Bir de okumak. Siz siz olun okuyun ve yazın. İnanın çok farklı hissedeceksiniz kendinizi. Okuma ve yazma bir yaşam biçimi, yaşamımızı farklılaştırma yolu… Okudukça yazmak, yazdıkça okumak. Bir de bakmışsınız ki kitap, kâğıt ve kalem en iyi dostlarınız oluvermiş. Siz istemedikçe sizi bırakmayacak dostlar… Okuyun, okuduklarınızda mutlaka kendinizden bir parça bulacaksınız. Sizin gibi insanların da var olduğunu göreceksiniz.

Yazmak, insanın kendini dinlemesidir. Kendini duyabilen bir insan artık başkalarını da duyabiliyor demektir.

Esma Nur KAYA

GÜZELLİĞİN BEDELİ

Sarp dağlarla çevrili, yemyeşil ağaçların her türlüsünün bulunduğu bir köy…Zeynep, köyün en güzel kızı…Omuzlarına inen altın sarısı saçları, deniz mavisi gözleri, güneş misali yüzü… Köyün bütün gençleri etrafında pervane… Hepsi ona sevdalı… Yaşı ilerlemesine rağmen o hala kimseyi beğenmemekte ısrar ediyor. Evlilik çağı gelip geçmişti bile. Yaşıtları birer birer evleniyor, birçoğu çocuk sahibi bile olmuştu. Zeynep, gelen taliplerini birer birer reddediyordu. Zeynep kimseyi beğenmiyor, kendisiyle evlenmek isteyen her gençte bir kusur buluyordu. Kiminin boyu kısa, kiminin uzun; kimisi şişman, kimisi sıska; kimisi fakir, kimisi zengin, kimisi çirkin, kimisi cimri… Onun gözünde her insanın bir kusuru vardı.

Zaman akıp gidiyordu. Zeynep'in anne ve babası da bu duruma anlam veremiyor, biricik kızlarının bu haline üzülüyorlardı. Ayrıca köydeki kadınlar: Evlenmediğine göre bir kusuru vardır ,diyorlardı. O pek dışarı da çıkmazdı. Günün çoğunu annesine bazen de tarlaya gider babasına yardım ederek geçirirdi. Akşamları televizyon izler, okul zamanı da sekiz yaşındaki kardeşi Hasan'a derslerinde yardım ederdi. Kendisi de ilkokulu bitirmiş köyde ortaokul ve lise olmadığı için okula gidememişti. Okula gidemediği için sürekli büyük üzüntü duyardı. Çocukken en büyük hayali öğretmen olmaktı. Çünkü çocukları çok seviyordu.

Yaz bitti, güz geldi. Okullar açıldı. Okulun ilk günü kardeşini alıp okula götürdü. Köye yeni bir öğretmen gelmişti. Onu da görmek ve kardeşi hakkında konuşmak istiyordu. Sınıfa girdi, gözleri öğretmeni aradı. Birden sınıfın arka tarafından bir ses duydu: Hoş geldiniz. Yumuşacık bir sesti. Zeynep sanki sesin etkisiyle büyülenmişti. Döndü: Hoş bulduk, siz de köyümüze hoş geldiniz dedi. Öğretmen:

-Merhaba, benim adım Mehmet.

Zeynep:

-Ben Zeynep.

Mehmet: Tanıştığımıza memnun oldum Zeynep Hanım.

Zeynep şaşırmıştı. Şimdiye kadar kimse onun isminin önüne "Hanım" sözcüğünü getirmemişti. Bir sessizlik oldu. Zeynep Mehmet'e hayran hayran bakıyordu. Sessizliği öğretmen bozdu:

-Buyurun, size nasıl yardı edebilirim?

Zeynep:

-Kekeledi, şaşkınlığını üzerinden atmaya çalıştı. Biraz duraksadıktan sonra:

-Kardeşim Hasan. Bu yıl üçüncü sınıfta okuyacak. Onu getirdim. Mehmet:

-Hasan'a döndü. Hasancığım mademki 3.sınıf okuyacaksın. Sana bir yer bulalım. Gözleri sınıfta boş sıra aradı. Bütün sınıflar aynı derslikte ders göreceklerdi. Kafasında, bütün sınıfların nerede yer alacaklarını planladı. Eliyle Hasan'a yerini gösterdi. O da gidip yerine oturdu. Zeynep hala şaşkındı. Artık sınıftan çıkmalıydı yoksa bayılacaktı. Tebessümle başını eğdi, dışarı çıktı.

Nefes alamıyordu. Yüreği yerinden sökülecekmiş gibi hızlı çarpıyordu. Nedenini bilmiyordu, bu duruma bir anlam da veremiyordu. Bana ne oldu diye düşündü. Yoksa hasta mı oluyorum diye içinden geçirdi. Okuldan uzaklaştı, köyün girişindeki çeşmeye vardı. Elini, yüzünü yıkadı. Birkaç yudum su içti. O anda 5-6 kız ellerinde kovalar çeşmeye geldiler. Aralarında fısıldayarak konuşuyorlardı. Konuşurken de gülerek Zeynep'e kızgın kızgın baktılar. Zaten köyün kızları onu pek sevmezlerdi. Onlara göre kısmetlerinin önündeki en büyük engel oydu. Bir an önce evlense de kurtulsak diyorlardı. Ayşe ona baktı, iyi misin kız? Diye sordu. Zeynep onları ne duyuyor ne de görüyordu. Usulca başını kaldırdı, onları gördü:

-Siz ne zaman geldiniz, bir şey mi dediniz diye sordu.

Kızlar şaşırdı. Zeynep bembeyaz kesilmişti. Kendini toplamaya çalıştı. Ne var ne yok gibisinde başını salladı, gülümsemeye çalıştı. Ayşe:

-Yeni gelen Mehmet Öğretmeni gördünüz mü? Fatma:

-Evet ya, adam ne yakışıklı ne kibar? Ayşe:

-Zeynep'e baktı. Okumuş adam, seherde büyümüştür. Bizim gibi cahil köylü kızlarına mı bakacak. Sen gördün mü kız? Zeynep:

-Hayır anlamında başını salladı. Bir an önce oradan uzaklaşmak istedi.

Kızlar onun arkasından birbirlerine bakarak gülüştüler. Kızlardan biri:

-Bu kız öğretmeni de beğenmez dedi. Ona da bir kusur bulur.

Okuldan çıkarken çiseleyen yağmur şiddetlenmeye başlamıştı. Yağmurda ıslanmak Zeynep'e iyi geldi. Yüzüne renk geldi, kızaran yanakları pembemsi eski haline geldi. Kendini yolun kenarında bir taşın üstünde otururken buldu. Yazmasını çıkardı, başını göğe kaldırdı, daha çok ıslanmak ister gibi upuzun saçlarından boynuna akan suları eliyle sildi.

Bir süre sonra yağmur kesildi, güneş yüzünü göstermeye başladı. Etrafta toprak kokusu… Zeynep uzun uzun nefes aldı. Etrafta yağmurdan sonra işbaşı yapan karıncalara baktı. Tebessüm etti. Artık güneş iyice yükselmişti, öğle olmak üzeredir diye içinden geçirdi. Annesinin kızacağına düşündü, hemen yola koyuldu. Eve vardığında annesi evin önünde biriken suyu süpürgeyle dağıtıyordu. Nerede kaldın der gibi ona baktı. Zeynep bir şey sormasına fırsat vermeden annesini yanaklarından öptü. Sonra da:

-Yağmur yağdı, gelemedim canım annem diyerek eve girdi. Islanan elbiselerini değiştirdi, tarağı aldı ve aynanın karşısına geçti, uzun uzun kendini seyretti.

Neredeyse her gün kardeşini okula götürmeye başladı. Mehmet'le konuşurken artık sıkılmıyordu. Hatta Mehmet ona okuması için kitaplar da gönderiyordu. Aralarında bir aşk vardı; ama birbirlerine itiraf edemiyorlardı. Hatta bir süre sonra kitaplar üzerine sohbetler de ediyorlardı.

Güz bitti, kış başladı. Her yıl olduğu gibi kar da erken düştü. Kasım ayı geldiğinde günlerce kar yağdı. Köyün tek katlı kerpiç evlerinin pencerelerini kapatıyordu. O yine her sabah kar kış demeden sırf Mehmet Öğretmeni görmek için okula gitmeye devam etti. Artık öğretmen de hafta sonları şehre gidemiyordu. Erzakı da tükendi. Arada Zeynep ona ekmek, yumurta, yoğurt da götürüyordu gizlice.

Karın yağışı devam ediyordu. Köyün yolları kapandı. Hasan hastalandı, sürekli öksürüyordu. Okula gitmedi. Öğretmen onları merak ediyordu. Akşam okul bitiminde evlerine gitti. Hasan'ın durumu iyice kötüye gidiyordu. Çocukcağız ateşler içindeydi. Doktora gidilmesi gerektiğini söyledi Mehmet; âmâ nasıl? Zeynep'in babası kızağı hazırladı, Hasan'ı battaniyelere sardılar, kızağa bindirdiler. Zeynep, babasına ben gideceğim dedi.

Gece yarısına doğru yola çıktılar. Öğretmen önde kızağı çekiyor, Zeynep arkada hem kardeşini tutuyor hem de kızağı itiyordu. Vadiden geçip kısa yoldan gitmeyi planlıyorlardı. Vadiye inerken yuvarlandı kızak; âmâ Mehmet kısa sürede toparladı. Vadiye indiler, kar yağmaya devam ediyordu. Zifiri karanlıktı. El feneriyle yol arıyorlardı.

Gecenin ürkütücü sessizliğini yoğun bir kar kütlesinin sesi bozdu. Kar kümesi onlara doğru akıyordu lavlar gibi. Zeynep kardeşine sarıldı, Mehmet de Zeynep'e. Kar yavaş yavaş üstlerini bir ölüm sessizliği gibi örtüyordu. Mehmet usulca:

-Seni seviyorum Zeynep dedi.

Zeynep kısık bir sesle:

-Ben de seni diyebildi güçlükle. Birbirlerine iyice sarıldılar.

Aylarca onlardan haber alınamadı. Bütün kış boyunca köylüler, kurtarma ekipleri onları aradı. Üçünden bir iz bile yoktu. Kış bitti, bahar yağmurları başladı. Karlar yavaş yavaş eriyordu. Günler sonra çobanlar vadide birbirine sarılmış halde üç ceset buldular. Jandarmaya haber verildi. Zeynep'in anne ve babasını getirdiler. Cesetleri görür görmez tanıdılar. Zeynep'le Mehmet'in yüzünde bir tebessüm vardı ve sanki çok mutluydular. Hasan da mutluluklarının tanığı…

Binsel BOZKURT

SÖZÜN BİTTİĞİ YER

Sabahın ilk ışıklarını bir serçenin melodisiyle yakalamıştım. Gökyüzü ne geceyi ne de sabahın aydınlık halini çağrıştırıyordu. Ebedi sonsuzluğun grimsi örtüsünden fırlayıp çıkmak üzereydi güneşin sıcacık ışıkları.

Sıradan günlerden bir günü karanlık terk etmek üzereydi. Aydınlık, sarmak ister gibi kollarını açarken, ben evrenin sonsuzluğunda bir nokta gibiydim. Başımı pencereye çevirdiğimde göz göze geldik denizle ve uçsuz bucaksız mavisiyle. Henüz hiçbir şey uyanmamıştı. Simit bekleyen martılar, limandaki gemiler, tekneler hatta balıkçılar…Her şey uykudaydı. Güneşin ilk ışıkları, karşısındaki tepelerin bağrına birer ok gibi saplanıyordu. Homurdarcasına bir motor sesi… Sabahın alacakaranlığında kaybolmuştu bütün nesnelerin ruhu. Sabahın ilk ışıkları birden sönüverdi, derin bir sessizlik içinde oturuyorken buldum kendimi.

Bugün yine yeni bir gün, yeni bir başlangıç…Umutların, sözlerin gizemli yarınlarda saklı olduğunu anımsadım buruk bir tebessümle. Her şey çok soğuk ve ürkütücü…Gökyüzünün rengi, denizin büyüleyici mavisi, ağaçların yaprakları, yürüdüğümüz kaldırımlar… Güneş sonunda pencerelerinden perdelerini çekti gülümseyerek. Ama yine de ilk ışıkları silmeyi, camlarda oluşan buğuyu becerememişti. İçimde bir ürperti, üşüttü sokaktaki ayaz beni.

Yüreğimin derinliklerinde bir şeyin inceden sızısını hissettim. Ve ben tüm sözlerin bitmiş olduğu yerdeyim ve hala derin düşüncelerdeyim.

Deniz İrem KIRPIK

YOK ÖTESİ

İçim karanlık dolu bir gece.
Yalnızlığımla üşüyorum.
Çıktım sıcacık yatağımdan,
Ayakkabılarımı giydim yalan yanlış.
Kapıyı kapadım usulca,
Yalnızlığım uyanmasın diye.
Yürüdüm,
Yürüdükçe daha artıyor umutsuzluk.
Aldırmadım, yürüdüm.
Tam köşeyi dönerken çarpmıştım.
Yere düştü hayallerim.
Elimi uzatım,
Kendini geri çekti,
Ukalaca bir tavırla.

Umursamadım, hayallerimi geride bıraktım.
Derken uzaktan sesler duydum,
Yakınlaştım ve dinledim.
Yalanlarda müttefik olmuş hislerim.
Bir tükenmişlik rüzgarıdır esti,
Beni yok sayarcasına.
Yine aynı şeyi yaptım:
Umursamamıştım.

Ne yapmam gerekiyor sanki,
Hiçbir şey elimde değil.
Bazen insan sadece seyirci olmalı.
İnsan kendi yok oluşuna seyirci olamaz mı?
Kendi bile kendine küsmüşken,
Ne önemi vardı hayallerin, umutların
Hatta hislerin.
Ne önemi vardı ki kaybolan sevgilinin.

İlayda SEMERCİ

BEN

Dört duvar arasında sıkışmışım, kalmışım,
Paramparçayım, birleşmeye gücüm yok.
Bende bir ben daha arıyorsunuz,
Benim benden haberim yok.

İnsanları aldatırken, önemsemeden,
Durup düşünmeye vaktiniz yok.
Dünyayı karartıp kötüleştirirken,
Sevilmeye, mutluluğa hakkınız yok.

Uğraşsam da içim acısa da,
Dayanmaya gücüm yok.
Dünya böyle, hayat böyle,
İnsanları sevesim yok.

Hayat acımaz derlerdi, inanmazdım,
Belki de inanmaya gücüm yok.
Aman kimse üzülmesin, incinmesin,
Ölmüşüm haberim yok.

Hazel ESİRİNGÜ

SEVGİLİ ELİF HOCAM,

Çubuk 07.11.2016

Bu okula bu yıl geldim. Daha iki ay oldu. Biraz korku, biraz çekingenlik…Üst sınıflar bize hep lisenin çok zor olduğunu, öğretmenlerin çok sert ve yüzlerinin hiç gülmediğini anlattılar. Özellikle de matematik dersinin zorluğundan…

Bugün beni çok üzen bir haber aldım. Sizin başka bir okula gittiğinizi yeni öğretmenimizden öğrendim. İnanın ki çok üzüldüm. Sizi sevdiğim gibi, matematiği de sevdim. Öğrenebilmek için kendimi hep zorladım. Neyi özledim biliyor musunuz hocam? Kıyamam, kuzum demelerinizi. Her derste hatırladıkça yüzümde bir tebessüm, Beyza'ya bakarım. O da anlar ve tebessümle karşılık verir.

Hocam, umarım yeni okulunuzdaki öğrenciler de kıymetinizi bilir ve sizi üzmezler. Biz öğrenciler hep öyle değil miyiz? Önce birçok öğretmenimizi beğenmeyiz. Başka okula gittiğinde de oturup ağlarız. Sadece ben değil sizin sayenizde matematiği sevdik hem de kısa sürede. Siz koşulsuz sevdiğimiz ve dersini sıkılmadan dinlediğimiz biricik öğretmenimizdin.

Belki de biz daha okulu bitirmeden buraya dönersiniz ya da günün birinde bir yerde karşılaşırız. "Kıyamam, kuzum" sözlerinizi hiç unutmayacağım.

Selam ve saygılarımı sunar; umarım hep mutlu olursunuz.

Doğan BAĞCI

"DAĞ 2"FİLMİ ÜZERİNE

Türk tarihi… Altın sayfalarla dolu olaylar, kahramanlıklar…En olumsuz dönemlerde bile umudunu hiç kaybetmeyen, zorlukların altından kalkan bir ordu… Vatan ve millet söz konusu olduğunda verilen her görev sorgusuz, sualsiz yerine getirilir, ucunda ölüm dahi olsa. Daha önce Türklerin askeri alanda başardıkları imkansız denilen olaylara şahit olup veya duyup duymadığınızı bilmiyorum. Bu filmi izledikten sonra bizim askerlerimizin imkansız denilen görevleri başarabileceğine emin oldum.

Sinemayı seven biri olarak bu film hakkında şunu sizlere rahatlıkla söyleyebilirim: Bence askeri alanda şimdiye kadar çekilmiş en iyi yerli film. Her saniyesinde aksiyon, dram ve trajedi var. Savaşın yol açtığı yıkımı işleyen bir Alper Çağan filmi, bir başyapıt. Başrollerde "Dağ" filmindeki oyunculardan Bekir ve Oğuz var.

Film, Irak'ta esir düşen gazeteci-yazar Ceyda Balaban'ı kurtarmak için gizli göreve giden yedi bordo berelinin yaşadığı olayları konu alıyor. Geriye dönüşlerle oyuncuların özel yaşamları, eğitim ve operasyon sahneleri parça parça karıştırılarak başarıyla birleştirilmiş ve kurgulanmıştır. Başından sonuna kadar nefesinizi tutup izleyeceğiniz ; Türk sinema tarihinde yerini alan bir film… 4 kasımda gösterime giren bu filmi kaçırmamanızı tavsiye ederim.

Hüseyin KARGALI

"İSTANBUL HATIRASI"ÜZERİNE

Okumak…Bazen sığınacak bir liman, bazen farklı dünyalara açılan kapı… En son okuduğum ve beni en çok etkileyen bir kitabı size tanıtmak istiyorum: Ahmet Ümit'in İstanbul Hatırası. İlk cümlelerinden itibaren insanı içine çeken ve uyandırdığı merak duygusuyla kendine tutsak eden bir roman…

Romandaki olaylar İstanbul'un tarihi semtlerinde geçiyor. Suçlular çok zeki ve zengin insanlar…İstanbul'un tarihini de çok iyi biliyorlar. Tarihi eser kaçakçılığı, sit alanlarını yıkıp yerine yeni binalar, AVM'ler yapmaya çalışıyorlar. Ama neyse ki onlarla mücadele eden polislerimiz var: Nevzat, Ali ve Zeynep.

Polislerimiz aynı zamanda komiser. Bu üçlü kentin tarihi yerlerine zarar veren insanları kurban seçiyorlar. Cesetleri ise şehrin gelişmesinde katkıda bulunmuş imparatorların zamanında yapılmış anıtların, heykellerin önlerine bırakıyorlar ve o imparatorların zamanlarına ait sikkeleri suçluların avuçlarına koyuyorlar.

Kitap sizi daha ilk satırlarında kendine bağlayacak. Sürükleyici, gizemli, tarih ve polisiyenin iç içe olduğu harika bir roman. Bence fazla zaman kaybetmeden okumalısınız.

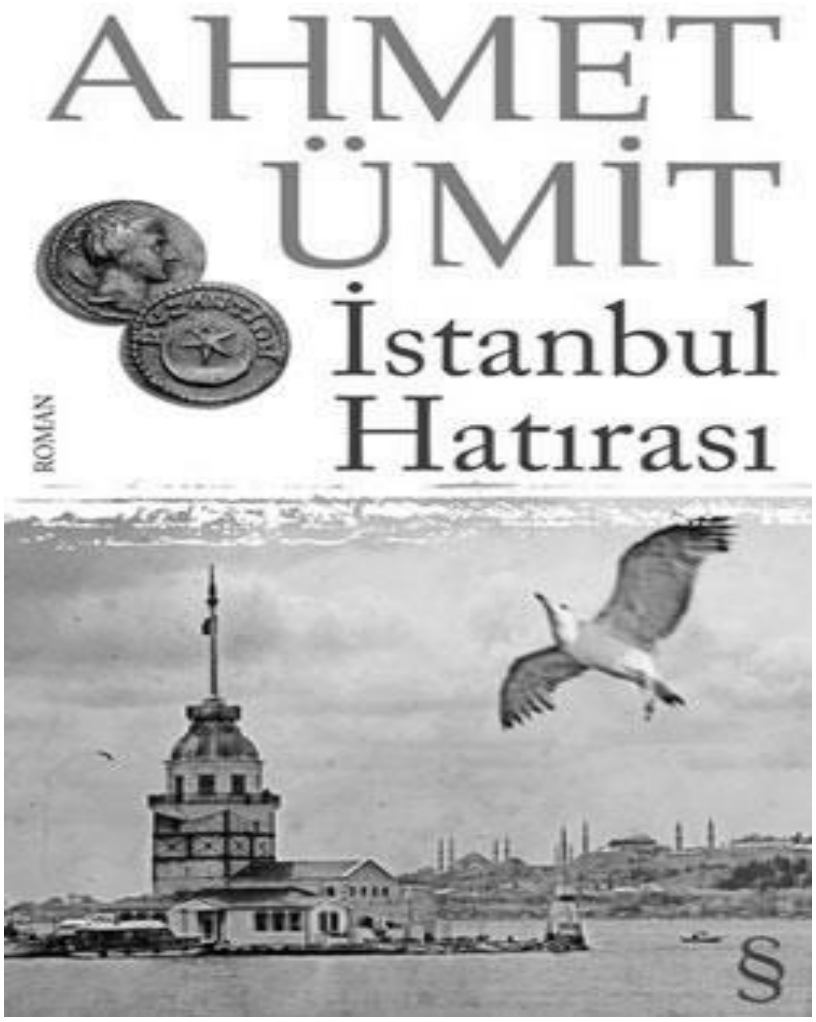

İMTİYAZ SAHİBİ
Mustafa MESCİOĞLU
GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Bekir İŞBAŞARAN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ
Merve ÇELİK
GÖRSEL DANIŞMAN
Aslıhan DURMAZ

YAYIN KURULU
Bekir İŞBAŞARAN
Merve ÇELİK
Aslıhan DURMAZ

OKUL ADRES TELEFON
YILDIRIM BEYAZIT ANADOLU LİSESİ
Cumhuriyet Mah. C. Topel Cad. No 4 06760. Çubuk / ANKARA 0 (312) 837 12 55